

ἀντίπροψες ἐπίρρ. Ἡπ. Κύπρ. Στερελλ. (Ἄμφ.) κ. ἀ. ἀδίπροψες Ἄνδρ. ἀδίπροψις Λέσβ. ἀδίπροψε Θήρ. ἀντιπροψές Πελοπν. (Αἶγ. Τριφυλ.) ἀντιπροψὲ Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίρρ. προψές.

1) Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀντιπροχθεσινῆς ἡμέρας Κύπρ. Λέσβ. Πελοπν. (Τριφυλ.): Ἄσμ.

Ἀντίπροψες μεσάνυχτα ἤρτεν κ' ἐνεκαλειέτουν, ἐλάλεν, γένεται Τουρκοῦ, μ-μὰ μέναν ἐν μ' ἀρνεῖται Κύπρ. 2) Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀντιπροχθες Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Πελοπν. (Αἶγ.) Στερελλ. (Ἄμφ.) κ. ἀ.: Ἄσμ.

Ἀντίπροψες τὸν εἶδαμε ἔς τὸν ἄμμο ξαπλωμένον Ἡπ.

Ἀντιπροψές ἐπέρναγα ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, ἐκεῖ ἄκουσα ποῦ σ' ἔγραψαν μὲ τοὺς ἀποθαμένους Αἶγ. Συνών. ἀντίπροχτες 1.

ἀντιπροψεσινός ἐπίθ. Θήρ. ἀντιπροψενός Θήρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίθ. προψεσινός ἢ ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀντίπροψες.

Ἀντιπροχτεσινός, ὁ ἰδ.

ἀντιρράβδι τό, ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,360 ἀδιρράβδι Κύθηρ. ἀδ'ρράβδ' Θράκ. (Αἶν.) ἀντίρραβδο Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀντίρραβδον Βιθυν. (Κατιρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ραβδί.

1) Μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ράβδος χειροπληθῆς προσαρμοζομένη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀπισθίου ἀντίου καὶ ἐξικνουμένη μέχρι τῆς ὑφαντρίας. Διὰ ταύτης συγκρατεῖται ἀκίνητον τὸ ἀντίον ἢ ἀφαιρουμένης στρέφεται κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἀνάγκην Βιθυν. (Κατιρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀντίρραβδος. 2) Ράβδος μακρὰ διὰ τῆς ὁποίας τινάσσουν τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἐλαιοδένδρων Θράκ. (Αἶν.) —ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τοῦ γεωργοῦ τὰ σύνεργα βουκέντρες, καρπολόγοι καὶ δικριάνια ἓνα σωρὸ καὶ δέμα μὲ ἀντιρράβδια ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

ἀντίρραβδος ὁ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντιρράβδι.

Ἀντιρράβδι 1.

ἀντίρρακο τό, Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ρακί.

Οἰνόπνευμα λαμβανόμενον ἐκ τῆς τρυγὸς τοῦ οἴνου: Βγάλ-λουν τὴν λάσπην τοῦ κρασιοῦ, τὴν καζανεύουν καὶ γίνεται τὸ ἀντίρρακο.

ἀντίρρεμα τό, ἀμάρτ. ἀντίρριμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ρέμα.

Παρακλάδωσις μικροῦ χειμάρρου, ρεῦμα συμβάλλον εἰς ἄλλο ρεῦμα: Ρέμα κὶ ἀντίρριμα εἶναι κατιβασμένα σήμωρα. Πῆγα κ'εἰὰ πέρα ἔς τ' ἀντίρριμα κὶ ἄν' ἔα νὰ λουγγούλλα γιὰ νὰ σπέρνω καλαμπόκ' (ἄν' ἔα λουγγούλλα = μετέβαλα μικρὸν μέρος τοῦ λόγγου εἰς καλλιεργήσιμον χώρον).

ἀντιρρίδι τό, Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Παξ. ἀδιρρίδι Εὐβ. (Αἰδηψ.) ἀντιρρίδ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. κ. ἀ.) ἀντ'ρρίδ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιρρίχνω ὡς καὶ ἀποκαθαρίδι ἐκ τοῦ ἀποκαθαρίζω, γεμίδι ἐκ τοῦ γεμίζω κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

1) Ὁ ὑστερογενὴς καὶ ἀργὸς βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Παξ. Συνών. διγόνι, παραβλάσταρο. β) Τὸ ὑστερογενὲς βλάστημα τοῦ σίτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ) Κατώτερος καὶ βραχύτερος κλῶνος δένδρου Παξ. 2) Ἡ ὑστερογενὴς καὶ ἀτελὴς

ὠριμάζουσα μικρὰ σταφυλὴ Ἡπ. Μακεδ.: Θὰ τὰ μάσουμι κὶ τ' ἀντιρρίδια Μακεδ. Συνών. βοτρυδι, καμπανός, κουδούνι. β) Ἀτροφικὸς καρπὸς νεωστὶ φυτευθέντος φυτοῦ Ἡπ. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὑπολειφθεὶς καρπὸς μετὰ τὴν συγκομιδὴν Μακεδ. (Βελβ.)

4) Τὸ τρυφερόν φύλλον τῆς μορέας φυόμενον μετὰ τὴν κλάδευσιν τοῦ δένδρου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πβ. ἀναφυσίδι. 5) Μεταφ. ὑπόλειμμα κατωτέρας ποιότητος οἰουδήποτε πράγματος Μακεδ.: Αὐτὸς πῆρι τοὺν ἀθέρα κὶ μένα μ' ἔδουκε τ' ἀντιρρίδια (ἐπὶ βοσκημάτων, καρπῶν κττ.)

ἀντίρριμμα τό, Ἡπ. —ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 221 ἀδιρριμμα Κύθηρ. ἀδιρρ'μμα Θράκ. (Αἶν. Κομοτ.) ἀντίρριμμα Ἡπ. (Βίτς. Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ρίμμα.

1) Πληθ., παραφυσίδες, οἱ περὶ τὴν ρίζαν δένδρου ἢ ἄλλου φυτοῦ φυόμενοι βλαστοὶ ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Χωρὶς ἀντίρριμμα χλωρό, χωρὶς κλωνὶ ἀνθισμένο Ἡπ. || Ποίημ.

Πῶς μὴ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ μὴ μόν' ἦταν ἡ ρίζα καὶ χίλια τ' ἀντιρρίματα

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀπορρίχι, κολόρριζο.

2) Τὸ βλάστημα τοῦ σίτου, ὅταν παρὰ τὸν κύριον βλαστὸν ἐκφύωνται καὶ ἄλλοι Κύθηρ.: Γίνεται ἀδιρριμα τὸ γένημα (πετᾶ παραβλάσταρα). 3) Τὸ νέον βλάστημα τοῦ σίτου μετὰ τὴν βόσκησιν τοῦ πρώτου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀντιρρίμι τό, ΑΚαρκαβίτς. Παλ. ἀγάπ. 88.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίρριμα.

Βλαστὸς, βλάστημα, παραβλάστημα: Ἡ ὀξυὰ θέλει τὸ ἐλάτι, κάνουν ἀντιρρίμιμα ἀντρεωμένα (μεταφ. ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ρωμαλέων) ΑΚαρκαβίτς. ἔνθ' ἀν.

ἀντιρρίχνω Ζάκ. ἀντιρρίζω Ζάκ. Ἡπ. (Παραμυθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ρίχνω. Ὁ τύπ. ἀντιρρίζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀντίρριξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἔκρῆξα - κράζω κττ.

1) Βλαστάνω, φυτρώνω Ἡπ. (Παραμυθ.) 2) Προ-ώρως βλαστάνω Ζάκ.

ἀντιρρούκουνας ὁ, ἀμάρτ. ἀδιρρούκουνας Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ρούκουνας.

Ὁ παρὰ τὴν στενὴν πλευρὰν τοῦ ἀκρογώνου λίθου κτιζόμενος λίθος. Συνών. ἀντιγώνι 1.

ἀντισακκιάζω ἀμάρτ. ἀδισακκιάζω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σακκιάζω.

Πληρῶν σάκκων ὕλης τινὸς ὑπεγείρω αὐτὸν καὶ ἀφίνω πάλιν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἀνακινῶ αὐτόν, ἵνα οὕτω πληρωθῇ τελείως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασακκιάζω.

ἀντίσηκο τό, ἀμάρτ. ἀδίσηκο Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντίσηκος. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἰσό-ζυγ[ι]ον . . . ἀντίσηκον».

Τὸ φέρον εἰς ἰσοσταθμίαν ζυγισόμενον βάρος.

ἀντισήκωμα τό, λόγ. κοιν. ἀδισήκωμα Σκόπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντισήκωμα. Ἡ λ. καὶ ἐν παπύροις. Ἰδ. Preisigke Wörterb. griech. Papyr. ἐν λ.

1) Χρηματικὸν ποσὸν παρεχόμενον πρὸς ἐξαγορὰν ὑποχρεώσεώς τινος, συνήθως στρατιωτικῆς, ἀντάλλαγμα λόγ. κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 546, 24 «ποινή . . . τὸ ἀπλῶς ἀντισήκωμα», ὃ παρέχεται ὡς συνών. τοῦ ἀντάλλαγμα. 2) Τὸ ἀντίγραφον πρωτοτύπου Σκόπ.

